

הקורונה בירור אחר בירור

ידוע לכל אדם שאחד הדברים המסייעים לעבודת ה' הוא כאשר יש מחייבים חיצוניים.

כלומר גם כשהאדם באמת רוצה לעבוד את בוראו כראוי, אך כנגד זה עומדים לו לרועץ, עצלותו, תאוותיו וכו' ולשם כך נוצרו מחייבים שונים המסייעים לאדם מאוד.

מגיד שיעור צריך לספק את קהל שומעיו בשיעורים מלאים טעם ועמקות, הן בישיבה והן בקהילה. אברכי הכולל צריכים להגיע בזמן ולהפגין נוכחות, וכמו כן התחרות המבורכת בלימוד התורה מביאה לכח יצירה ופיריון. הסדרים יוצרים שעבוד מסוים לתורה, ודברים שאינם דחופים נדחים לבין הסדרים.

ואפילו הלומדים בגפם, יש להם איזה כיוון של מחייב להציג את פרי עבודתם בפני הרבים.

כעת אין כלום. אין מחייבים, אין שום מחייב ללמוד להתפלל כראוי, שורצים בבית, אוכלים תשע ארוחות ביום, ישנים תשע שעות ביממה... והגברים הופכים לאמא מספר שנים.

כלומר הקושי הוא כפול. הן מחמת העדר המסגרת והן מחמת הקושי של העבודה בבית.

ברור שהקב"ה אינו מצפה מאתנו שנגיע לאותה רמה של הספקים ושטייגען כמו בזמני השיגרה. מה הוא כן רוצה מאתנו.

את הלב. להסיר את כל הגורמים החיצוניים, כעת כל לימודנו הוא לימוד לשמה. בלא שום כבוד, בלא שום משכורת. יתכן מי יודע שקצת לימוד כזה שווה הרבה יותר מלימוד מרובה בזמני שיגרה מבורכים.

בזמנים אלו כביכול הקב"ה מברר מי באמת רוצה להיות קרוב אליו, ומי עשה זאת רק כמחוייבות קהילתית חברתית.